

PEREGRÍNEK

Zpravodaj pro farnosti Moravany a Ořechov
Ročník 10 Číslo 54 Květen 2015

SLOVO OTCE MARIUSZE

Květen - mariánský měsíc

Milé sestry a milí bratři, v katolické církevní tradici je měsíc květen zasvěcen různým formám mariánské zbožnosti a úctě Matce Boží, Panně Marii. Jak se příroda probouzí k novému životu, vzpomínají křesťané na tu, která dala život Spasiteli. Zasvěcení měsíce máje Panně Marii je však z hlediska celých církevních dějin jev poměrně mladý a není zcela jasné, proč se právě tento měsíc stal mariánským měsícem. Jeden z pravděpodobných názorů říká, že za to vděčíme několika vlivným duchovním autorům 18. století, mezi nimiž vystupuje francouzský jezuita François - Xavier Jacolet se svým spisem *Mensis Marianus*, tedy „Mariánský měsíc“, který vyšel v roce 1724, a hned si získal značnou oblibu mezi věřícími. V této knížce jsou obsaženy mariánské meditace vycházející ze starozákonních i novozákonních textů a z církevní tradice. Zamyšlení jsou tak uspořádány, aby se během jednoho měsíce rozjímalo nad tajemstvím Mariina života a její roli v dějinách spásy. Jacolet sám však ještě neoznačuje květen za období vhodné k praxi jím vytvořených mariánských exercicií, ale díky němu se myšlenka celoměsíčního zasvěcení stala obecně známou. První doložené svědectví

mariánské pobožnosti v měsíci květnu máme teprve v severní Itálii v roce 1784 ve Ferrare a víme také, že v roce 1803 se májové pobožnosti slavily již ve dvaceti různých římských kostelích. Odtud se tato tradice rozšířila do Francie a Belgie a postupně i dál do Evropy a celého katolického světa. V zasvěcení měsíce května Panně Marii hrála zřejmě roli i symbolika spjatá s koloběhem dění v přírodě. Květen je měsícem, kdy se po dlouhé zimě a stále ještě chladném počátku jara příroda konečně chopí nové energie a vše začne kvést, rašit a pučet, zkrátka na každém rohu se ukazuje nový život. A odtud stačí už jen jeden logický krok, aby se tato zkušenost z přírody vztáhla i na Matku Boží, která dala život Kristu a tak umožnila naplnění Božího plánu ke spáse lidí. „Ona je vlastně tím nejkrásnějším květem stvoření, „růže“, jež se rozvinula v plnosti času, kdy Bůh posláním svého Syna daroval světu nové jaro.“ (papež Benedikt)

Kéž tedy slavení májových pobožností rodí v i našich srdcích „nové jaro“ a stále více v nás vzbuzuje touhu po kráse života naplněného jen plněním Boží vůle a láskou k Bohu, jak tomu bylo v životě Panny Marie. K tomu vám žehná

otec Mariusz

ZE ŽIVOTA SVATÝCH

Sv. Zdislava

Zdislava se narodila kolem roku 1220 v Křižanově a byla nejstarší z pěti dětí. Její otec Přibyslav zastával úřad purkrabího na hradě Veveří v Brně. Matka Sibyla byla Italka a přišla do Čech jako doprovod královny Kunhuty Štaufské. Rodiče byli velice zbožní a významně podporovali brněnské kláštery. Dětem se dostalo dobré duchovní výchovy a také vynikajícího vzdělání. Dospívání Zdislava prožívala v Brně a zde ji značně ovlivnil řád dominikánů, který byl v té době moderním hnutím. Hlásali evangelium novým způsobem, učeností a prostotou života. Pro tento způsob se Zdislava nadchla a chtěla setrvat až do smrti v panenství, rodiče měli však jiné plány.

V jejích asi patnácti letech ji provdali za pana Havla z Jablonného v Podještědí. Havel byl člověk z mocného rodu Markvarticů, vysoké společenské úrovně a majetku. V roce 1240 se se Zdislavou přestěhoval na sever Čech a mezi Lužickými a Jizerskými horami postavil pro rodinu hrad Lemberk. Léta strávená v tomto kraji nebyla naplněna jenom starostí o přibývající počet dětí, Zdislava se starala o rodinu, domácnost, čeled', ale také i o nemocné a žebráky. Protože manžel býval často nepřítomen, musela řídit i celé panství. Byla laskavou, ale musela být i velmi energickou a silnou ženou. S velkým nasazením podporovala výstavbu konventu se špitálem a zasloužila se i o příchod dominikánů do Jablonného, čímž velmi přispěla k duchovnímu rozvoji příhraniční oblasti. Zdislava měla po matce také léčitelské schopnosti. Léčila oční choroby, napravovala zlomeniny a jejich následky, denně navštěvovala špitál, kde pečovala o chudé a nemocné. Všechna tato činnost a život ve studeném, kamenném hradě byl příliš i na tuto ženu. Vysílená Zdislava onemocněla tuberkulózou a v roce 1252 zemřela. Je pohřbena v kryptě klášterního kostela v Jablonném a její lebka je vystavena v relikviáři na oltáři v chrámové lodi. Sv. Zdislava byla 28. srpna 1907 papežem Piem X. blahorečena, 21. května 1995 papežem Janem Pavlem II. svatořečena, je patronkou rodin, kongregace sester

dominikánek, patronka litoměřické diecéze, českého národa. Atributy světice jsou: její děti, výjev jak sv. Zdislava ošetřuje nemocné.

/Marie Červinková/

POZNÁVÁME POUTNÍ MÍSTA BRNĚNSKÉ DIECÉZE

Kostel Nanebevzetí Panny Marie - Veveří, Brno

Kostelík Nanebevzetí Panny Marie vznikl velmi pravděpodobně už ve druhé polovině 12. století a byl centrem vsi, která nesla jméno Veveří zřejmě daleko dříve nežli nedaleký hrad. Existuje dokonce jistá možnost, že nejstarší prokazatelná zmínka o hradu Veveří z roku 1213 se netýkala hradu, ale opevněného dvorce okolo tohoto kostela. Od třicátých let 18. století se kostelík na veverském předhradí stal hlavním účinkujícím v legendě o pokladu dvanácti stříbrných soch apoštolů, ukrytých na počátku 14. století templářskými rytíři v „tajných“ chodbách někde mezi hradem a kostelem. Mnoho hledačů pokladů už po něm pátralo a jistě ještě i pátrat bude. Marně, legenda je totiž dílem jednoho z hradních úředníků, který tehdy chtěl hradu dodat správného romantického lesku. Dnes ovšem s jistotou víme, že Veveří templářům nikdy nepatřilo a celá legenda je tak sice velmi působivou, ale přeci jen pohádkou. Opravdovým a v současnosti skoro neznámým pokladem, nalezeným

v kostelíku na veverském předhradí, nebyly sochy, ale obraz.

Deskový obraz veverské Madony z dílny takzvaného Mistra vyšebrodského oltáře, namalovaný před polovinou 14. století zjevně pro hradní kapli, v tehdy nově dokončeném severním veverském hradním paláci, byl poté, co byla palácová kaple na konci 19. století zrušena, přenesen do kostelíka na předhradí a tam posléze objeven historiky umění. Veverská Madona představuje jeden z několika málo dochovaných příkladů vrcholného gotického umění lucemburských zemí Koruny české. Originál lze dnes vidět ve sbírkách středověkého umění Národní galerie v Praze. */Lada/*

LITURGIE A MODLITBA

8.5. Panny Marie, Prostřednice všech milostí

Maria se staví mezi svého Syna a lidi v situaci jejich nedostatků, potřeb, utrpení. Staví se "mezi ně", to znamená, dělá prostřednici, ne jako cizí osoba, ale

ze svého postavení matky. Je si vědoma, že jako taková může přednášet Synovi potřeby lidí, ano více: že má k tomu "právo". Její prostřednictví má tedy ráz přímluvný. Maria se "přimlouvá" za lidi. (Redemptoris Mater 21)

Někdo řekne: "Mezi Krista a mezi mne není potřeba stavět žádného prostředníka". Jiný řekne: "Nemohu ke Kristu přímo, prostředníka nutně potřebuji." Který názor je správný?

Vlastně ani jeden. Pravdou je spíš to, že my lidé - křesťané se potřebujeme navzájem. Potřebujeme své bližní, své bratry ve víře, laiky i kněze, svaté a tedy samozřejmě i Marii. Ale nejen to. I Ježíš ji potřebuje a i nás potřebuje pro své dílo spásy. A to všechno proto, že Bůh stvořil člověka jako tvora společenského, jako toho, kdo si sám nevystačí. A také proto, že Bůh sám vtělením přijal tyto lidské podmínky za své.

Maria patří k Ježíšovi ze svého dvojího postavení matky: matky tělesné i matky ve víře. A my patříme k Marii podobně ze dvou důvodů: protože je i naší matkou a protože je i naší sestrou ve víře. I ona je údem církve, byť nejvznešenějším (sv. Augustin). A tak v dávném vyznání křesťanů o Panně Marii, prostřednici milostí, září a zjevuje se důležitá pravda o církvi: všechny údy se v ní navzájem potřebují, všechny si mohou být navzájem prospěšné a to podle toho, jak jsou blízko Kristu a jak je ve své svobodě Bůh obdaroval.

Toto nic nemění na skutečnosti, že jsme všichni, včetně svatých a Panny Marie, odkázáni na Ježíše, Vykupitele, jediného prostředníka mezi Bohem a lidmi. Aby se však naše vazba na Ježíše mohla promítnout do našich životů, aby se jeho dary mohly stát v našich životech skutečnými a používanými, aby se Boží láska mohla vlastně "vtělit" do našich životů, na to potřebujeme jeden druhého... i svaté... a samozřejmě i Pannu Marii. A za tyto všechny vazby nemůžeme být Ježíši, který nás všechny přijal, a který toto spojení mezi námi vytváří, nikdy dost vděčni.

Nikdo z nás si sám nestačí, a to ani ve víře; nikdo, ani Panna Maria, nemůže dát sám ze sebe světu spásu. Ale všichni, kdo věříme a kdo své životy Bohu otevíráme, jsme pro jeho dílo spásy použitelní. Maria, služebnice Páně, slouží Ježíši a jeho dílu spásy i nám. Je prvním údem církve.

/z knihy Májové úvahy P. Aleše Opatrného - Výběr z encykliky Redemptoris Mater sv. Jana Pavla II. vypsala Leona/

Modlitba papeže Benedikta XVI.

Svatá Maria, Matko Boží, tys darovala světu pravé světlo, Ježíše, svého syna - Syna Božího.

Ty ses bezvýhradně odevzdala Božímu povolání, a tak ses stala zdrojem té dobroty, která prýští z Něho. Ukaž nám Ježíše. Ved' nás k Němu. Uč nás poznávat a milovat ho, abychom byli schopni opravdové lásky a uprostřed

žiznícího světa byli pramenem živé vody.
Amen.

/Z encykliky Deus Caritas Est/

MYŠLENKA

Plodem ticha je modlitba. Plodem modlitby je víra. Plodem víry je láska. Plodem lásky je služba. Plodem služby je pokoj.
/Matka Tereza/

CHYSTÁME SE NA NÁRODNÍ EUCHARISTICKÝ KONGRES

Téma č. 5 - „Maria a Eucharistie“
(připravila českobudějovická diecéze)

**Národní
eucharistický
kongres 2015**

Vstupme, moji milovaní bratři a sestry, do školy svatých, velkých příkladů opravdové eucharistické úcty. V nich nabývá eucharistická teologie veškerou zář žité zkušenosti, „nakazí nás“ a v jistém slova smyslu nás „zahřívá“. Naslouchejme především nejsvětější Panně Marii, v níž se eucharistické tajemství jeví více než v kom jiném jako tajemství světla. S pohledem upřeným na ni poznáváme, jakou má eucharistie proměňující sílu. V ní vidíme svět obnovený v lásce. Když kontemplujeme, jak byla vzata na nebe s duší i tělem, vidíme záblesk „nových nebes“ a „nové

země“, které se otevřou našim očím při druhém Kristově příchodu. Eucharistie je jejich zárukou na zemi a jistým způsobem předjímání: „Veni, Domine Jesu!“ (Zj 22,20)

Panna Maria je hodna úcty křesťanů především tím, že je zcela proniknuta slávou Otce, je živým Slovem Božím, a tím, že stojí v čele zástupů učedníků Kristových jako první z učedníků. Proto ji křesťan následuje jako skutečnou cestu, která vede ke Kristu. Stejně jako si Slovo nelze nikdy představit oddělené od Otce a Ducha Svatého, nelze si představit Marii jinak než jako Matku Boží zcela zaměřenou na Syna přítomného v Nejsvětější svátosti.

„Úcta k Marii je tou nejjistější a nejkratší cestou, která nás přivádí do konkrétní blízkosti Krista. Rozjímání o jejím životě ve všech jeho obdobích nás učí, co to znamená žít pro Krista a s Kristem, ve všednosti a každodennosti, která sice postrádá vnější lesk, zato zná dokonalou vnitřní blízkost.“

„Maria nebyla pouhým nástrojem, který měl Bůh k použití. Slovo Boží jen prostě neprošlo skrze ni tak, jak může Bůh projít skrze nás při svatém přijímání. Bůh nepřijal žádné nadpozemské tělo. Nikoli, on vstřebal a nasál její krev, její podstatu do své božské osoby. Stal se skrze ni člověkem a získal od ní její rysy a znaky jako zjev a povahu, v kterémžto rámci se dal poznat světu. Byl bezesporu znám tím, že byl Marii podoben, že byl jejím Synem. Nebylo

snad případné, aby ji věčný Otec pro to vybavil nějakým výjimečným posvěcením?"

„Nezdá se, že by během Poslední večeře, při které byla Eucharistie ustanovena, byla Kristova Matka ve večeřadle. Byla však přítomná na Kalvárii, u paty kříže, kde podle nauky II. vatikánského koncilu, stála ne bez Božího plánu, spolu se svým Jednorozeným, hluboce trpěla, přidružila se k jeho oběti svou mateřskou duší a láskyplně souhlasila, aby byl zabit obětní dar, který ona zrodila' (Lumen gentium, 58).

Tak dalece sahá její, fiat' vyslovené při zvěstování."

II. vatikánský koncil nás učí, že Maria nás předchází na cestě víry kvůli svému dokonalému spojení se Synem až ke kříži. Předchází celý Boží lid, který kráčí stejnou cestou, když následuje Krista v Duchu Svatém. Při slavení eucharistie zaznívají slova, která evangelista vkládá do úst Marie při její návštěvě u Alžběty: „Veliké věci mi učinil ten, který je mocný. Svaté jest jeho jméno!" (L 1,49)

„Hle, Spasitel, Bůh kříže a Eucharistie, skutečně, povyšuje ponížené a hladové sytí dobrými věcmi' On, který, byl bohatý, ale pro vás se stal chudým, abyste v jeho chudobě zbohatli' (srov. 2 Kor 8,9), svěřil pokorné Panně z Nazareta podivuhodné tajemství své chudoby, která nám dává zbohatnout."

VELEBÍ MÁ DUŠE HOSPODINA

Pane, uč nás chválit tě a mít v tobě zálibení, uč naši duši tančit a dej nám moudrost netočit se pořád kolem vlastního ega. Ať s Marií velebíme tebe, ne sebe. Ať si od sebe umíme odpočinout a objevíme svěžest pramenů tvé lásky.

A MŮJ DUCH JÁSÁ V BOHU, MÉM SPASITELI

„Probud' se má duše" (Ž 57,9), probud' se už! Pane, nestačí mi jen poslouchat, co s tebou zažili druzí lidé. Ať se s tebou konečně setká i má duše, ať na chvíli zapomenu na všechno kolem a setkáme se konečně ty a já. Ať moje duše zajásá, ať můj duch pozná tvou tvář a ať s Marií poznám opravdovou radost. „Mé srdce je připraveno, Bože, mé srdce je připraveno, budu ti zpívat..." (Ž 57,8).

/Lada/

ZE ŽIVOTA FARNOSTÍ

Národní eucharistický kongres očima dětí

V kostelích našich tří farností se modlíme modlitbu k NEK po každé mši svaté. Děti ze 4. - 6. tříd, které navštěvují náboženství, byly vybídnuty, aby zkusily vyjádřit, co si představují, když slyší Národní eucharistický kongres. Zde jsou jejich odpovědi ☺

◀ představím si zpěv /Natálka/

◀ představím si výrobu oplatky, kterou přijímáme /Katka/

◀ představím si lidi, kteří vymýšlí písně pro mše svaté nebo lidi, kteří vyrábějí oplatky, které přijímáme /Zdeněk/

◀ myslím si, že NEK je nějaká biblická společnost /Šimon/

◀ je to nějaká velká akce, která se chystá /Monika/

◀ je to schůzka dětí před svatým přijímáním /Pavína/

◀ je to setkání lidí, kteří připravují svaté přijímání /Aneta/

◀ je to svaté přijímání pro celé Česko /Kryštof/

◀ je to setkání lidí, kteří přijmou Boží Tělo /Zuzanka/

◀ je to velké setkání a modlitba za děti, které letos poprvé půjdou k přijímání /Eliška/

◀ představuji si, že je to nějaký církevní spolek /Tomáš/

◀ představuji si, že je to sněm lidí, kteří jedí eucharistii /Šimon/

Setkání s otcem biskupem I

V sobotu 28. 3. proběhlo setkání mládeže s otcem biskupem Vojtěchem. Byl to přesně 25. ročník a otec biskup měl právě tento rok 25. výročí svého biskupského povolání. Ke katedrále mě ráno přivezl otec Mariusz. Před katedrálou bylo možno vybrat si skupinku nebo se přihlásit k zarezervované skupině. Já jsem si skupinu zarezervoval několik dní před akcí. Proto jsem odešel za svou skupinkou do katedrály, kde se později konal malý úvod. Potom měl slovo otec biskup. Pak se skupinky rozešly na svá

stanoviště. Já jsem byl ve skupince číslo 19 „Eucharistie na východě“. Přednášku vedl otec Jan. Mluvil o tom, jak probíhá mše v řeckokatolické církvi, co se při ní používá, obléká, její svátky

Po přednášce jsme se vrátili ke katedrále, kde na nás čekala svačina - bageta. Dále byla možnost koupit si něco v obchodě a také možnost svátosti smíření. Po krátké pauze následoval odchod do katedrály, kde proběhlo pasování animátorů a mše. Celá akce byla dobře propracovaná a velmi se mi líbila.

/Luboš Pár/

Fotografie převzatá z www.signal.cz

Setkání s otcem biskupem II

Diecézního setkání mládeže s naším o. biskupem Vojtěchem jsem se zúčastnil v rámci „praxe“ kurzu pro animátory. Sešli jsme se už v pátek 27. 3. navečer, prožili spolu mši v katedrále a pak jsme připravovali různé věci na sobotu. Spaní na Petrově byl zážitek, netušil jsem, že zvony jsou tak dobře slyšet každou hodinu. Samotné setkání začalo v sobotu, byl jsem na stanovišti, kde se po příchodu ke katedrále zapisovali

příchozí ještě do skupinek. Měli jsme spolu dva na starost skupinku „Jaká etika pro lékařskou etiku“. Přednášela starší paní profesorka MUDr. Marta Munzarová, CSc. Ve skupince bylo asi 20 lidí. Přednáška byla bez použití elektroniky, a byla zajímavá. Paní profesorka četla nějaké úryvky i ze svých odborných knih. Vyprávěla o různých tématech, např. Hippokratova přísaha. Zaujaly mě příběhy, třeba jeden, když paní profesorka začínala. Měla službu a najednou jí volali, že přivezou pacienta, kterého zasáhl blesk. Paní doktorka rychle hledala různé informace, jaká je první pomoc, jak se to léčí, a pak, když dojeli, zjistila, že je pacient při vědomí. Udělala preventivní prohlídku a byla ráda, že všechno bylo v pořádku. V závěru našeho sobotního dopoledního setkání na Petrově odpovídala paní profesorka na naše zvědavé otázky, nestačil ani čas. Na rozloučenou nám věnovala svou knihu, kterou napsala pro mládež. Kniha „Proč ne eutanazii aneb Být, či nebýt?“ je napsaná srozumitelně a čtivě. Pak už byl oběd a odpolední program s otcem biskupem v katedrále. Pan biskup odpovídal na naše dotazy a pak sloužil mši. Líbilo se mně, že si s námi bezprostředně povídal, zajímal se i o jednotlivce, co studujeme a co děláme, a také, že má smysl pro humor.

/Radek Steingart/

Velikonoční koncert u sv. Jiří

Na třetí velikonoční neděli 19. dubna jsme se sešli na koncertě v kostele sv. Jiří v Tikovicích. Kostel byl pěkně jarně vyzdoben květinami, lavice byly obsazeny tak akorát, pro pohodlí posluchačů. Jako první zahájil setkání p. Tomáš Dudík, předal slovo otci Mariuszovi, který všem zúčastněným poděkoval. A pak už dostali slovo zpěváci.

Ořechovský chrámový sbor z kostela Všech svatých pod vedením p. Jany Ryšavé zazpíval tři velikonoční písně s doprovodem varhan, houslí, trumpet - bylo to příjemné osvěžení. Zpěváci za doprovodu tolika nástrojů se zhostili svého vystoupení na výbornou.

Jako druhý vystoupil domácí chrámový sbor z kostela sv. Jiří pod vedením varhaníka p. Lud'ka Pešky, který svůj sbor profesionálně připravil s velikonočními písněmi, i v nové vlastní úpravě. Zpěváci sklidili zasloužený potlesk. Dále vystoupili naši mladí hudebníci, děti a mládež s doprovodem nástrojů - housle, trumpety - pod vedením p. Markéty Dudíkové. Chtěla bych nejen pochválit, ale povzbudit všechny ostatní děvčata a kluky. Jsou moc šikovní a svým představením dělají radost svým rodičům, prarodičům a celé farnosti. Díky, že se věnují hudbě a zpěvu! Poslední vystoupení patřilo skupině Fatima pod vedením p. Petra Trenze. Písně z jeho vlastní tvorby se opravdu líbily. Zamyšlení nad obsahem textů je na místě. Hřivnou, kterou Petrovi Pán svěřil, umí potěšit druhé. Po hudební sprše už následovalo závěrečné slovo o. Mariusze, poděkování a požehnání pro všechny přítomné i jejich rodiny. Úsměvy na tvářích a nezbytné „poklábosení“ před kostelem na jarním sluníčku patřilo také k oslavě Božího Zmrtvýchvstání a načerpání nového života do příštích dnů.

/Milena Kovářová/

ČTENÁŘSKÉ OKÉNKO

Posvátné a profánní

Autorem knihy je Mircea Eliade (1907 - 1986), rumunský religionista, historik a náboženský filosof. Eliade, i když jeho minulost je spojována bohužel i s krajně

pravicovou politickou organizací, patří k jedné z nejdůležitějších postav religionistiky 20. století. Jak již název knihy napovídá, jedná se o duchovní žánr. Je třeba čtenáře upozornit, že záměrně nebude použito při užívání pojmu bůh velké počáteční písmeno, jak je v křesťanských kruzích zvykem. Vymezovat totiž onen pojem jen na křesťanské chápání by u této knihy, jež se zabývá různými náboženskými kulty, nedávalo smysl. Vraťme se ale zpět k obsahu knihy, která svým pojetím nepodléhá času, nestárne, navzdory datu svého prvního vydání v roce 1957. Eliade se hned v úvodu zmiňuje o tom, že kniha je koncipována tak, aby oslovila široké publikum. S tímto tvrzením bohužel nelze plně souhlasit, kniha tohoto ražení jistě není určena pro masu. Stěží si lze totiž představit, že by ji mohl se zaujetím číst naprostý laik nebo, že by tato kniha dokázala upoutat člověka netknutého, alespoň nějakou minimální formou onoho posvátného, náboženského prostoru, který je v knize tolikrát zmiňován. Kniha se navzdory hutnějšímu textu čte dobře, občas ale chybí lepší vysvětlení cizích pojmů, jako např. „imago mundi“ či „ab initio“. Pravdou je, že slovo „mundus“ autor záhy vysvětluje a připodobňuje k „omfalos“, což jsou ale stále pro nezasvěceného člověka jistě neznámé výrazy, které by mohly být ozřejměny bezprostředně po použití v textu. Velmi zajímavé bylo užití symbolického výrazu

„střed světa“, jako nezbytné součásti náboženského člověka, který touží žít v posvátném světě, a kterého děsí jakýsi neposvěcený, nebožský (nestvořený bohem) svět plný chaosu. Jen sotva by dnes asi někoho napadlo, že *kůl* (Eliade vysvětluje, že *kůl*, jenž podpíral střešní konstrukci prvních obydlí, byl u mnoha etnik chápán jako jakási spojnice mezi nebem a zemí) může znamenat, napříč všemi světadíly a dost možná všemi etniky, právě spojení s posvátnem, otevření se božskému světu. Stejně jako stavba domu nebo chrámu, který implikuje přítomnost božstev a v jistém smyslu tak posouvá a připodobňuje člověka blíže bohům a jejich prvotnímu, prazákladnímu stvoření. Autor si také uvědomuje, že člověk, jako stvoření oné nejvyšší bytosti, má vždy tendence se od boha vzdalovat, a to tím více, čím je mu lépe. Jakmile se ale člověku nedaří, jakmile se cítí ukřivděn nebo, vrátíme-li se o pár století zpět, jakmile není dostatečná úroda, okamžitě mobilizuje své nitro a prahne po zásahu „shora“. Člověk pak slibuje téměř nesplnitelné, jen aby se mu dostalo to, po čem momentálně touží. Z díla je patrné, že náboženské rituály, prolínající se celou etapou lidské existence a vůbec uvědomění si určité potřeby posvátna, posvátného prostoru a času, člověka uvádí z nicoty v bytí. Je to, jak píše Eliade, jakési napodobování bohů, přiblížení se k nim. Tato skutečnost

tedy odděluje člověka posvátného od člověka profánního, který čerpá jen z přítomnosti, který ve své podstatě nevyhlíží, neočekává žádnou naději... Náboženský člověk totiž vnímá božskou přítomnost ve veškerém stvoření, ve všech věcech kolem sebe a jak se Mircea zmiňuje: „Nesmíme zapomínat, že pro náboženského člověka je „nadpřirozené“ neoddělitelně spjato s „přirozeným“, že příroda vždycky vyjadřuje něco, co ji přesahuje.“ A protože se všechno musí nutně zrodit, aby mohlo existovat, být, nebo, přesněji, koexistovat, píše Eliade také o matce zemi, kterou přirovnává k matce lidské. Obě dávají život, obě jsou tedy životodárné, každá svým nezaměnitelným způsobem. Do matky země se pak vše živé také opět navrácí, aby mohl vzejít nový život, duchovní život. Život, který se definitivně oprostil od profánní existence a existuje znovu, ve svém znovuzrození, v posvátném světě. Fascinující je myšlenka, resp. dospění k tomu, že i dnešní nenáboženský člověk v podstatě vyšel z náboženských předků. Ať už to byly primitivní formy, nebo více či méně vyspělé formy náboženských skupin, vždy zde onen prvek posvátna existoval. Neustále zde byla potřeba se otevřít posvátnému prostoru. Člověk dneška, jakkoliv se cítí desakralizován a oproštěn od náboženských „bludů“, je stále součástí posvátného prostoru, který vzešel, jak již bylo zmíněno,

z potřeb nejen lidských, ale zejména božských. Neboť právě bohové jsou ti, kteří toužili po stvoření, a tohoto také dosáhli, stvořili člověka. Ačkoliv se pak svému stvoření sami vzdalují, což je, dle Eliadeho, patrné téměř u všech náboženských kultů. Posvátné a profánní, tato dvě slova svým významem tolik odlišná, a přece jedno dodává smysl tomu druhému. Je to kniha, která je ve svém oboru knihou *par excellence* a troufám si napsat, i přes prvotní skepsi vůči dnešnímu čtenáři, že si toto stručné dílo své zájemce i dnes najde. Tuto knihu lze doporučit všem, kteří chtějí vnímat, nebo lépe řečeno naučit se vnímat ono posvátné, navzdory dnešnímu, tak snadno měřitelnému, materialismu.

/Michael Ruschka/

KVÍZ O PANNĚ MARIÍ ANEB JAK JSME NA TOM?

1. Jak se jmenoval prorok, který Marii předpověděl, že její duši pronikne meč bolesti?

- a) Zachariáš
- b) Simeon
- c) Jan Křtitel

2. Které dva měsíce v roce jsou věnované úctě Panně Marii?

- a) červen, září
- b) leden, květen
- c) květen, říjen

3. Co znamená Magnifikat a jaké znění má první verš?

a) Je to oslavná píseň a začíná: Raduj se, nebes Královno

b) Je to žalm a začíná: Blaze člověku, který důvěřuje v Hospodina

c) Je to chvalozpěv a začíná: Velebí má duše Hospodina

4. Jakými slovy přivítala Alžběta Pannu Marii, když ji přišla navštívit?

a) Požehnaná jsi mezi ženami!

b) Nyní můžeš, Pane propustit svou služebnici, neboť moje oči uviděly tvou spásu!

c) Veleben buď Bůh Otec Izraele, neboť navštívil a vykoupil svůj lid!

5. Z kterého rodu pocházela Panna Maria?

a) z Leviho

b) z Benjamínova

c) z Davidova

6. Jak se jmenovali rodiče Panny Marie?

a) Zachariáš a Alžběta

b) Abrahám a Sára

c) Jáchym a Anna

7. Kterému apoštolovi Pán Ježíš svěřil z kříže svou matku slovy. „Hle, tvá matka.“?

a) sv. Pavlovi

b) sv. Petrovi

c) sv. Janovi

8. Kde se nacházela Panna Maria při seslání Ducha svatého?

a) ve večeřadle

b) na Hoře Proměnění

c) v synagóze

Správné odpovědi: 1b, 2c, 3c, 4a, 5c, 6c, 7c, 8a

CO NÁS ČEKÁ

◀ **Od května** jsou čtvrtední **mše svaté v Radosticích** - kostele sv. Šimona a Judy - slouženy o hodinu později, tj. **v 18 hodin**.

◀ Jsme zváni **na pouť ke cti sv. Peregrina** v pátek **8. května**, průvod vyjde v 14:00 od pneuservisů Kadlec, v 15:00 mše sv. Hlavní celebrant P. Jan Nekuda z Náměště n. Oslavou. V případě nepříznivého počasí mše sv. v kostele Věch svatých v Ořechově.

◀ **Den matek a Den modliteb za pronásledované křesťany** si připomeneme v neděli **10. května**

◀ **Autobusová pouť do Žarošic** se uskuteční ve středu **13. května**. Odjezd v 16:30 ze Silůvek, se zastávkami v Pršticích, Ořechově, Nebovidech a Moravanech. Cena 130 Kč. Přihlášky u p. Lady Badinové (775696694) nebo v sakristii.

◀ V pátek **15.5.** začíná **Novéna k Duchu svatému**.

◀ Ministranti jsou zváni na **Diecézní pouť ministrantů** na Vranov v sobotu 23. května.

◀ V neděli **24.5.** na Slavnost Soslání Ducha svatého se uskuteční **sbírka na charitativní účely**.

◀ **Noc kostelů** proběhne v pátek **29.5.** v Moravanech - kostele sv. Václava - a v Radosticích - kostele sv. Šimona a

Judy. Bližší informace o programu jsou zveřejněny na nástěnce.

◀ Před Slavností Božího Těla v našich farnostech se můžeme v rodinách zapojit do **novény před Slavností Těla a Krve Páně**, která začíná v pátek **29.5.** Návrh modlitby je přílohou farního časopisu.

◀ **První svaté přijímání** přijmou děti v kostele Věch svatých v neděli **31.5.** v 9:00 hodin.

◀ Děti s rodiči jsou zváni na **Dětský den** v Moravanech v neděli **31.5.** v 14:00

◀ **Slavnost Božího Těla** v našich farnostech oslavíme v neděli **7. června**. Mše svatá s eucharistickým průvodem začne v 10:30 v kostele Věch svatých. Mše sv. v Moravanech tento den bude sloužena v 9 hodin.

◀ **Farní den** ořechovských farností proběhne v neděli **21. června** v 15:30 v prostorách tikovické fary. Bližší informace budou zveřejněny.

◀ **Pěší pouť mužů** do poutního kostela Božího Těla ve Slavonicích se uskuteční **17.-21.6.** Začátek pouti ve středu odpoledne, v neděli návrat auty. Přihlásit se můžete u o. Mariusze nebo u p. Jiřího Šímy z Nebovid (602600217)

◀ V srpnu jsme opět zváni na **pěší pouť na Velehrad** od kaple sv. Peregrina, začátek ve středu 19.8. ve 12:00.

Časopis je určen pro vnitřní potřeby farníků. Vydává Římskokatolická farnost Moravany a Ořechov. Redakce: Leona Steingartová, Lada Badinová, Magda Šimová, P. Mariusz Sierpniak. Příspěvky můžete zasílat na adresu peregrinek@atlas.cz. Telefon: 777 674 936